This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Это цифровая коиия книги, хранящейся для иотомков на библиотечных иолках, ирежде чем ее отсканировали сотрудники комиании Google в рамках ироекта, цель которого - сделать книги со всего мира достуиными через Интернет.

Прошло достаточно много времени для того, чтобы срок действия авторских ирав на эту книгу истек, и она иерешла в свободный достуи. Книга иереходит в свободный достуи, если на нее не были иоданы авторские ирава или срок действия авторских ирав истек. Переход книги в свободный достуи в разных странах осуществляется ио-разному. Книги, иерешедшие в свободный достуи, это наш ключ к ирошлому, к богатствам истории и культуры, а также к знаниям, которые часто трудно найти.

В этом файле сохранятся все иометки, иримечания и другие заииси, существующие в оригинальном издании, как наиоминание о том долгом иути, который книга ирошла от издателя до библиотеки и в конечном итоге до Вас.

Правила использовапия

Комиания Google гордится тем, что сотрудничает с библиотеками, чтобы иеревести книги, иерешедшие в свободный достуи, в цифровой формат и сделать их широкодостуиными. Книги, иерешедшие в свободный достуи, иринадлежат обществу, а мы лишь хранители этого достояния. Тем не менее, эти книги достаточно дорого стоят, иоэтому, чтобы и в дальнейшем иредоставлять этот ресурс, мы иредириняли некоторые действия, иредотвращающие коммерческое исиользование книг, в том числе установив технические ограничения на автоматические заиросы.

Мы также иросим Вас о следующем.

- Не исиользуйте файлы в коммерческих целях.
  Мы разработали ирограмму Поиск книг Google для всех иользователей, иоэтому исиользуйте эти файлы только в личных, некоммерческих целях.

- Не отиравляйте автоматические заиросы.
  Не отиравляйте в систему Google автоматические заиросы любого вида. Если Вы занимаетесь изучением систем машинного иеревода, оитического расиознавания символов или других областей, где достуи к большому количеству текста может оказаться иолезным, свяжитесь с нами. Для этих целей мы рекомендуем исиользовать материалы, иерешедшие в свободный достуи.

- Не удаляйте атрибуты Google.
  В каждом файле есть "водяной знак" Google. Он иозволяет иользователям узнать об этом ироекте и иомогает им найти доиолнительные материалы ири иомощи ирограммы Поиск книг Google. Не удаляйте его.

- Делайте это законно.
  Независимо от того, что Вы исиользуйте, не забудьте ироверить законность своих действий, за которые Вы несете иолную ответственность. Не думайте, что если книга иерешла в свободный достуи в США, то ее на этом основании могут исиользовать читатели из других стран. Условия для иерехода книги в свободный достуи в разных странах различны, иоэтому нет единых иравил, иозволяющих оиределить, можно ли в оиределенном случае исиользовать оиределенную книгу. Не думайте, что если книга иоявилась в Поиске книг Google, то ее можно исиользовать как угодно и где угодно. Наказание за нарушение авторских ирав может быть очень серьезным.

О программе Поиск кпиг Google

Миссия Google состоит в том, чтобы организовать мировую информацию и сделать ее всесторонне достуиной и иолезной. Программа Поиск книг Google иомогает иользователям найти книги со всего мира, а авторам и издателям - новых читателей. Полнотекстовый иоиск ио этой книге можно выиолнить на странице `http://books.google.com/`

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

KORKEA OIKEUS ISTUU

YKSINÄYTÖKSINEN ILVEILY

KIRJOITTANUT

MARTTI VUORI

HELSINGISSÄ,
KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Balt 1955.66.20.1

Näyttelemislupa pyydettävä tekijältä.

KUOPIOSSA,
KUOPION UUDESSA KIRJAPAINOSSA, 1896.

HENKILÖT:

	TUOMARI.	
	JULKUNEN.	
	KATTILA.	
	ASIKAINEN.	
	PAUKKU.	Lautamiehiä. *)
	LÖTJÖNEN.	
	PERSKA.	
	TOLVANEN.	
	MÄNDYLIN, siltavouti.	
	JEREMIAS PÖNTTÖNEN.	
	SERAHVIINA, hänen vaimonsa.	
	SAMULI HUILU.	
	AAPO ROPPONEN.	Vieraitamiehiä.
	KAISA RIPULI.	

*) Lautamiehiä saa olla vain viisikin, vaan ei vähemmän.

Lakitupa maalla. Vasemmalla (näyttämöltä katsoen) kaksi ikkunaa, joiden välissä piironki ja piirongilla peili. Perällä, keskellä, ovi sisähuoneesen, vasemmassa nurkassa pitkin peräseinää punainen kansiniekka sänkysohva ja oikeassa nurkassa uuni, jonka suu on korkealle ylöspäin mustunut. Oikealla eteisen ovi, ja sen ja näyttämön etualan välisellä seinällä kello. Keskellä suojaa pöytä, jonka molemmat puoliskot ovat ylös nostetut; pöydällä oikealle raamattu, — vasemmalle toisella kulmalla lakikirjoja ja keskellä paperia, kirjoitusneuvot ja soltinkello. Viimeksi mainituilla puolella pöytää on tuomarin istuinsija — talonpoikainen, nariseva kiikkutuoli. Pöydän ääressä, katsojain puolella, on tyhjä rottinkituoli, jonka istuin on puhki. Seinillä vanhoja kuvia.

Ensimmäinen kohtaus.

Tuomari, lautamiehet ja *siltavouti.*

Lautamiehiä

(istuu sohvassa, hyvin ahtaasti, niin monta kuin sopii, muut tuoleilla pitkin peräseinää).

Siltavouti

(vanhanpuoleinen, pitkä ja laiha, puolikuuro mies, jonka toinen silmä on sokea ja kiiltävä kuin tinanappi, seisoo eteisen oven suussa).

Tuomari

(nuori hovioikeuden auskultantti, joka puhuu huonosti suomea, ruotsinvoittoisesti, istuu kiikkutuolissa, haukottaa, pyyhkäisee kädellä kasvojensa yli ja katsahtaa pöydällä edessään olevaan asialuetteloon).

Jeremias Joonaanpoika Pönttönen, Humalamäen kyleste, vastaan Samuli Huilua, samasta

kyleste — edesvastauksesta. — Mändylin kallar in!

Siltavouti

(toinen käsi korvan takana).

Ku . . . ku . . . kuinka se oli, herassyötinki? Vörlät!

Tuomari

(kovaan).

Jeremias Pönttönen och Samuli Huilu.

Siltavouti.

Ja-ha, ja-ha. (Aukaisee eteisen oven ja huutaa ulos, seisoen kynnyksellä hajareisin): Humalamäen Jeremias!... Ja Samuli Huilu!... (viittaa kädellään) Jeremias!... Samuli!!... Joutuun sisään!!!

Jeremias ja *Samuli*

(tulevat kumartaen sisään ja jäävät ihan oven suuhun seisomaan).

(*Serahviina* näkyy näiden muassa myöskin tahtovan tunkeutua sisään, mutta *Siltavouti* syrjää hänet takaisin, sanoen: „ei saa tupata" ja vetää oven kiinni.)

Toinen kohtaus.

Edelliset, *Jeremias* ja *Samuli*.

Perska

(joka istuu tuolilla liikimpänä uunia, viittaa Jeremiakselle ja Samuilille kädellään ja sanoo kuiskaten).

Lähemmäks'!.. Astukaa lähemmäks'!

Siltavouti

(painaa heitä takaa eteenpäin).

Lähemmäks' menkää! Kuulettehan sen.

Jeremias ja *Samuli*

(astuvat lähemmäksi pöytää, vaan asettuvat isoo matkaa päähän toisistaan).

Tuomari

(kynä kädessä, osottaa Jeremiasta kohti).

Sine on Samuli Huilu?

Jeremias

(käheä-ääninen).

Enkä, herra korkea laki ja oikeus; min' oon Jeremias Pönttönen.

Samuli.

Kyllä se min' oon Samuli.

Tuomari.

Mike sinun ises' nimi on?

Samuli.

Ananias se oli! Samuli Ananiaksenpoika min' oon.

Tuomari

(merkitsee sen paperille, luo katseen Jeremiakseen).

No, mite on kanne?

Jeremias.

Jaa, ettäkö mikä minun kanteeni on!...

Tuomari.

Niin, niin. No?

Jeremias.

Niin, niin, tuota, nähkääs, korkea laki ja oikeus, se oli nyt sillä viisiä, että tuossa vähää ennen Tuomaan markkinoita se Serahviina sanoi minulle, että »kuulehan, Jeremias, nousevalla viikollahan ne tiistaina on ne Tuomaan markkinat». Niin minä siihen sanoin, että »ka muistanhan minä ne itsekin ilman sinunkin sanomattasi». Se on, nähkääs, niin pahansisuinen, se eukko, että se tahtoi minua vaan kiusallaan ärsyttää, että minä muka taaskin juomaan lähden ja markkinoilta humalapäissäni kotiin palaan, vaikk'ei se kova onni sattunut, kuin kerran, viime syysmarkkinoilla se sattui, että mulla oli vähä niinkuin ohran jyvä toisella silmällä...

Tuomari.

Mite se tehen kuulu? Puhu lyhyest' asiast'!

Jeremias.

Ka, lyhyestihän minä.. Tuota, niin... sitähän minä... Niin. Se Serahviinahan se sitte

sanoi, että pitäisihän siellä aitassa jo olla parisenkymmentä naulaa voita. Sehän se voi pitäisi saada markkinoilla myödyksi, sanoo, ja ne kaksi palvattua lampaan reittä — niissä jo taitaa matojakin ryömiskellä, sanoo — ja multa, sanoo, alkaa jo kahvikin loppua, niin pitäisihän sitä saada kahvirahoja. Ja ehkä ne kanatkin siksi jo ehtivät pari tivua munia ...

Tuomari.

Mite sine nyt haasta? Mite Samuli Huilull' on sinun munat kanss' tekemist'?

Jeremias.

Justiinsahan minä tahdoin siitä porsaastakin haastaa. Eikös se herra korkea laki ja oikeus malta pikkuruisen vuottaa, että minä siihen pääsen?

Julkunen

(joka istui ylinnä sohvassa, osottaa Jeremiakselle uhkaavasti sormeaan).

So, so, so!!!

Tuomari.

Mutta haasta pika sitte!

Jeremias.

Pianhan minä ... Niin sitte se Serahviina sanoi, että »mitäs jos sinä veisit sen porsaan-

kin markkinoille ja möisit; mitäs me sillä tehdään?» — »Mitäkö tehdään?» minä sanoin; »annahan tuon olla vaikka ratoks' e'es, kun ei meillä lapsiakaan ole», minä sanoin ...

Perska
(nykii Jeremiasta takaa takista).

Lyhyesti! Lyhyesti kerro!

Jeremias
(puolikovaan).

Ka, enhän minä lyhyemmin osaa ... (Kovaan.) Se oli nähkääs, meillä ensin pienempänä tuvassa, vaan sitte minä sen muutin porstuaan, jossa sillä oli kaukalonsa vintin rappusien alla. —

Tuomari.

No, no, no! No, minne sine nyt mene taas?!

Jeremias.

Sitähän minä vaan tahdoin sanoa, että siitähän se Serahviina riitelemään rupesi! »Mokomakin elukka», se sanoi, — »vai ratoksi? Vastusta siitä vaan on eikä hyötyä mitään.» — »No, jokos senkin ruokkiminen sulle liikaa on, ett'et sitäkään kehtaa,» minä sanoin ...

Tuomari.

Ole vait' ja vasta mulle lyhyest': miste sine syytte Samuli Huilu?

Jeremias.

Mistäkö syytän? Sitähän minä ... tuota ... korkea laki ja oikeus, tässä juurta jaksain niinkuin selittää tahdoin. Siitä markkinareisustahan minä aloin, kun se varkaus siihen aikaan tapahtui.

Tuomari.

Sine siis syytte Samuli Huilu varkaust'?

Jeremias.

Varkaudesta, varkaudesta? Mistäs sitte?

Samuli

(naurahtaen).

Kyllä se ei ole totta. Se valehtelee, tuo Jeremias. Elkää sitä uskoko!

Julkunen

(sormellaan osoittaen).

So, so, so!!

Jeremias.

Vai ei oo totta? Vai valehtelen?!

Tuomari.

Ette saatte huuda? Kantaja haasta ensin!

Jeremias.

Haastan, haastan kernaastikin, kunhan vaan suun vuoroa saan. Niin, nähkääs, tuota . . . Minnekäs se jäikään? Kun se tuo Samuli sekoitti koko asian . . .

Tuomari.

Mite hen sulta sitte varasti?

Jeremias.

Mitäkö varasti? Sen porsaanhan se varasti, sillä minä en sitä kiusallanikaan markkinoille vienyt, vaikka se Serahviina sitä kyllä itkienkin penäsi.

Samuli
(rohkeammellen).

Mutta onkos sulla mitä vieraitamiehiä, jotka ovat sen nähneet?

Tuomari.

Ole vait'!

Jeremias.

Ka, mitenkäs ilman. On kylläkin vieraitamiehiä. Tietäähän sen koko kyläkin. Ja itsehän minä, omin silmin, hänet varastamasta tapasin . . .

Tuomari.

Sinehen justiin sanoit, ette olit markkinareisull' ja nyt sanot, ette sen itse neit? Kuinkas se ole?

Jeremias.

Enkä minä ... Sitähän minä, että minä vasta käkesin markkinoille lähtemään. Voin ja lampaan reidet se oli Serahviina völjyyn pannut, vaan matkalla kaupunkiin, kun Osikon mäkeä nousin, niin muistui mieleeni, että tokkohan se Serahviina munat panikaan mukaan. Seisautin ruunan keskellä vastamäkeä, käänsin heinät ylösalasin — ei munia missään.

Tuomari.

Et saat poikkia asiast'! Pite pysye asiass'!

Jeremias.

Asiassahan minä ... Eiköhän ne kanat olekaan munineet, ajattelin, vai jokohan se eukko pakana kiusallaan sekin ...

Julkunen
(varottaen sormellaan).

So, so!!

Tuomari.

Kunnioitust' oikeuden edess'! Muista se! Muuten mine sine sakotan. —

Jeremias.

Ka ... ka ... kaikella kunnioituksellahan minä. —

Tuomari.

No, mite sitte?

Jeremias.

Mitäkö sitte? Otin ja pyöräytin ruunan takaisin. Kiusallaan se sen on tehnyt, tuumin, sen se on näköinenkin, se eukko. Sitte sanoo minun munarahat juoneeni ja jättäneeni tahallani kahvit ostamatta ...

Tuomari.

No? Minne sine nyt mene?!..

Jeremias
(ikäänkuin kysymykseen vastaten).

Kotiin menin. Ruuna kun näki, että kotiinpäin mennään, niin huiskautti häntäänsä noinikään ja lähti juoksemaan aika hujakkata...

Tuomari.

No, no, no! Ja sitte tulit kotona?

Jeremias.

Kotiin tulin. Ja silloin oli jo myöhä ilta — minkä lie ollut tuossa yhdeksän kymmenen

tienoissa — sillä melkein puolet matkaa olin jo kaupunkiin ajanut. Ja kun kujan suuhun ennätin, niin siihen ensikseen kuulin porsaan vinkuvan. Mitähän se nyt uikuttaa? arvelin. Jokohan se Serahviina taaskin on kylään ehättänyt ja on jättänyt elukkaraukan ruokkimatta, arvelin. — Se on semmoinen, ett'ei se ota oikein kotona pysyäkseen; aina sill' on milloin mihinkin muka asiata ...

Perska

(nykien Jeremiasta takan takista; puolikovaan).

Elä sekoita muuta joukkoon.

Tuomari.

No? Ja silloinko sine näit, ette Samuli Huilu se porsas varasti?

Jeremias.

Ka, niin, niin. Minä kun liiterin luo ajoin, niin näin, että tuvan porstuasta kämpii mies, jolla on säkki selässä ja porsas säkissä vinkuu. Ja hän kun minut äkkäsi, niin lähti juoksemaan, minkä jaloista pääsi.

Tuomari.

Ja sine tiede varma, ette se oli Samuli Huilu, se varas?

Jeremias.

Ka, tiedän varmaan. Ja tietäähän sen Kaisa ja Aapokin. Nehän ne oli nähneet Samulin samaan aikaan meidän talosta säkki selässä painavan. — Niillä on Kaisalla ja Aapolla niinkuin naimatuumat mielessä ja Aapo oli justiinsa sinä iltana käynyt yöjalassa Kaisan luona.

Tuomari
(Samulille).

No, mites sine tehen sanot? (Merkitsee kanteen paperille.)

Jeremias.

Mitäs se voi sanoa? Ei mitään.

Tuomari.

Mine kysyn Samuli Huilu.

Samuli.

Jaa, minäkö?

Tuomari.

Niin sine.

Samuli.

Enhän minä, herra herassyötinki, ole koskaan mitään varastanut enkä toisen omaa tarvitsekaan. Se tuo Jeremias vaan suotta aiko-

jaan rettelöipi. Tunteehan sen jokainen, että se semmoinen riitaisa on. Lautakuntakin sen voi todistaa. Eikähän se oman vaimonsakaan kanssa toimeen tule ...

Jeremias.

Nyt se tahtoo taaskin vaan selvän asian sotkea ...

Tuomari.

Suu kiinn'! Nyt on Samulin vuoro haasta. — (Samuliile). No? Mutta sine ole kuitenkin sine ilta Pönttösen taloss', vai?

Samuli.

Kyllä, poikkesinhan minä sinne, sitä en kiellä. Minun täytyi sinä iltana käydä vähän kirkonkylässä ja kun minä kuljin siitä pihan läpi — se tie kun oikaisee pari Venäjän virstaa valtamaantiestä — niin se Serahviina koputti minulle tuvan ikkunaan ja pyysi tulemaan sisään juomaan kupin kahvia. Me ollaan sen Serahviinan kanssa vanhoja tuttuja. Juotiin kahvit, tarinoitiin vähän ja sitte läksin minä pois.

Tuomari.

No, mike aika sine leksit pois sielte?

Samuli.

En minä sitä aikaa niin jämtilleen tiedä, kun ei heillä kelloa ole. Oli se jo ollut pitkän aikaa pimeä, kun minä pihalle tulin.

Tuomari.

Tunnustatko sine, ette sine se porsas varasti?

Samuli.

Enkä oo sitä varastanut, se on totinen tosi.

Tuomari
(Jeremiakselle).

Sinun vaimo oli kotona sine ilta. Oliko hen makka tai valvo, kun sine tulit kotona?

Jeremias.

Makuullahan se oli. Kuin pölkky makasi, kun minä tupaan tulin, — ei sano mitään kuulleensa. Enkä minä tiedä, mikä sille sinä yönä tuli, mutta silloin se kuorsasikin kuin sika, vaikk'en oo sen kuullut koskaan ennen kuorsaavan.

Julkunen
(varottaa taas sormellaan).

Tuomari.

No, no, no, no! — Mutta onkos sulla sitte mite vierasmiehiä, jotka sen on nehnyt?

Jeremias.

Onhan ne. Sanoinhan minä jo. Täällähän ne on Aapo ja Kaisa käräjäpaikalla.

Tuomari.

Kuka ne on? Nimet?

Jeremias.

Sehän se on Helanterin renki Aapo Ropponen ja naapuri Issakaisen piika Kaisa, — Ripuli se on sukujaan.

Tuomari

(merkitsee sen paperille).

Mändylin kallar in vittnen, drengen Aapo Ropponen och tjenstepigan Kaisa Ripuli!

Siltavouti

(joka koko ajan on tarkkaan kuunnellut, toinen käsi korvan takana, säpsähtää, ikäänkuin heräten).

Aa ... Aa ... Aapo Roppo ... ja ... ja ... ja ...?

Tuomari.

Aapo Ropponen och Kaisa Ripuli.

Siltavouti.

Jaha. Jaha! (Menee eteiseen.)

Tuomari
(Jeremiakselle).

Miks'ei sine otta se varas kiinne, kun sine itse sen neit porstuast' tulema ja kuule porsas vinkuma?

Jeremias.

Enhän minä, korkea laki ja oikeus, sitä niin pian kerinnyt, kun se oli se ruuna ensin valjaista riisuttava. Ja kuka sitä niin pian hoksasi? Minä luulin ensin, että porstuassa kai se porsas vinkuu, kun sieltä kopinatakin kuului.

Tuomari.

Ja eike sine pereste sitte keynyt site Samuli Huilun luona hakema?

Jeremias.

Ka, kävinhän minä. Mutta enhän minä nähnyt Samulia enkä porsasta. Sen oli mökin ovi lukossa, se kun ihan yksikseen asuu. Ja porsaan se oli varmaan myönyt, tai ehkä oli parast'aikaa myömässä ...

Kolmas kohtaus.

Edelliset, *Aapo* ja *Kaisa*.

Aapo ja *Kaisa*
(tulevat oliitavoudin saattamina, kumartaen ja niiaten).

Kaisa
(virnaileva ja liukaskielinen).

Päivää, herra herassyötinki! Päivää, lautamiehet! (Laittaa huivinsa mielistellen.)

Tuomari.

Ropponen! Mike on sinun ises' nimi?

Aapo.

Taavetinpoika minä olen.

Tuomari.
(merkitsee paperille).

Ja sinun ises', Kaisa Ripuli?

Kaisa.

Jaa, juu. Tuota, en minä sitä niin vissiin tiedä. Se kuuluu olleen sillä lailla, että minun pappani oli kuollut minun ihan pikkaraisena ollessa, ja kohta perästäpäin kuoli sitte minun mammanikin, ja kun ei minun pappani nimeä muistanut kukaan muu, kuin minun mammani, ja minun mammani oli Eeva nimeltään, niin ne sanovat minua vaan Eevan tyttäreksi. Ja niin se on sitte kirkonkin kirjoihin jäänyt, herra herassyötinki.

Tuomari
(merkitsee paperille; kysyy asianosaisilta).

Onkos mite esteite todistajia vastaan.

Jeremias ja *Samuli.*

Ei! — Ei ole.

Tuomari.

(kysyy lautamiehiltä).

Onkos ne hyvemaineisia?

Lautamiehet.

Onhan ne. — Hyvämaineisiahan ne on.

Tuomari.

Tulkaa valall' sitte! (Aukaisee raamatun.)

Samuli.

En minä valaa vaadi, herra herassyötinki. Uskoohan sen ilmankin, jos ne mitä todistaa voivat.

Tuomari.

Mites kantaja sano?

Jeremias.

No, tuota, kyllähän minä ... Ka, jos ei tarvita, niin olkoon sitte minunkin puoleltani.

Tuomari.

Kaisa Ripuli astu ulos!

Kaisa.

Jaa, juu, mutta enkös minä sitte saakaan mitään haastella, vai?

Tuomari

Pereste. Astu ulos nyt!

Kaisa

(niiaten).

Jaa, juu. Kiitoksia! Kyllä minä ... (Ulos oikealle.)

Neljäs kohtaus.

Edelliset, paitsi *Kaisaa.*

Tuomari

(Aapolle).

Mite sine tiede ...?

Aapo.

No, en minä muuta tiedä, kuin mitä itse olen nähnyt, että kun minä silloin Tuomaan markkinoiden aattoiltana satuin käymään vähän Issakaisella ja kun minä illemmalla kotiin palasin, niin minä näin Samulin tulevan Pönttösen talosta päin. Minä juuri laskeuduin sille kohdalle, jossa Issakaiselle menevä tie yhtyy Pönttöselle vievään tiehen, kun Samuli astua

kyyrötti sieltä päin, ja säkki sill' oli selässä, sen minä kyllä hämärässä erotin.

Tuomari

(merkitsee paperille).

Tiedetkö sine, mite henell' oli sekiss'? Tai kuulitko sine porsas vinkua?

Aapo.

Eihän sitä kukaan olisi voinut nähdä, mitä siinä säkissä oli. Vaan kyllä minusta näytti ihan kuin olisi jokin niinkuin vinkunutkin hänen ohi kulkiessaan, vaikka kuuleehan sitä yöllä jos mitäkin ääniä. Että sillä oli porsas säkissä, siitä en mene kahta sormea Raamatun päälle panemaan, vaan kyllä siitä, että se oli Samuli ja että sillä oli säkki selässä.

Jeremias.

Ka, näkeehän sen jo tästäkin selvään, että se Samuli . . .

Tuomari.

Suu kiinne sine! (Aapolle.) No, mite sine vielä tiede?

Aapo.

Muuta en tiedä mit'ikään, herra herassyötinki.

Tuomari.

Astu ulos s·tte! (Siltavoudille.) Mändylin kallar in Kaisa Ripuli!

Siltavouti.

Ri .. Ripuli? Ja-ha. (Menee eteiseen.)

Aapo.

Tuota, kyllä min' oisin kuitenkin nöyrimmästi pyytänyt vähän jalkavaivoja, kun tänne käräjäpaikkaan on niin pitkä matka ja kengät kuluu ja työaikakin hukkaan menee ...

Tuomari

(merkitsee paperille).

Hyve, hyve! Astu ulos!

Aapo

(menee vitkalleen).

Kaisa

(tulee siltavoudin seuraamana).

Viides kohtaus.

Edelliset (paitsi *Aapoa*) ja *Kaisa*.

Tuomari.

No, mite sine tiede teste asiast'?

Kaisa.

Jaa, juu, kyllähän minä tiedän paljonkin. Minähän palvelen Jeremiaksen naapurilla, niin ainahan sitä silloin tulee paljonkin kuulleeksi ja nähneeksi.

Tuomari.

Kerro sitte, mite sine tiede!

Kaisa.

Jaa, juu, vallan kernaasti. Ja hauskahan sitä on kertoa, kun kerrankin saa suunsa puhtaaksi puhua.

Perska

(nykii Kaisaa takaa helmasta kuiskaten):

Haasta asiata eläkä muuta!

Tuomari.

Niin, haasta asia eleke muu!

Kaisa.

Jaa, juu, kyllä minä ... (Astuu lähemmäksi ja alkaa hiljaa.) Nähkääs, herra herrassyötinkin, se on nyt sill'viisiä, että ...

Tuomari.

Kovan haasta, ette kaikki kuule!

Kaisa

(kovemmin).

Jaa, juu, ka, ilkiänhän minä sen kovemminkin ... Se on nyt sitte sill'viisiä — ja sen tietää joka ikinen henki Issakaisellakin — että tuo Jeremias elää eukkonsa kanssa ihan kuin kissa ja koira, niinkuin pruukataan sanoa.

Tuomari.

Mutta ei se kuulu tehen.

Kaisa

(keikeästi).

Jaa, juu, mut kyllä se kuitenkin vähän niinkuin kuuluu, herra herrassyötinki ...

Julkunen

(varottaa sormellaan).

So, so, so!

Kaisa.

... sillä siinä se on ihan vissisti koko tämän jutun alku ja juuri, niinkuin pruukataan sanoa. Se tuo Jeremias, nähkääs, juo kuin tratti, niinkuin pruukataan sanoa, juo ja tappelee ...

Jeremias.

Mut s'ei oo totta!...

Tuomari.

Pideke sine suus'?!!

Kaisa.

Onpa hyvinkin totta, herra herrassyötinki. Sen tietää kyllä Samuli ...

Samuli
(vakuuttavasti).

Joo, kyllä!

Kaisa.

... kerrankin se oli tadikolla, tuo Jeremias, sivaista Serahviinaa päähän ja jos ei oisi silloin Samuli sattunut väliin tulemaan, niin siinä se makaisi Serahviina vieläkin tunkiolla. Ja siitä lähtien ...

Tuomari.

Nyt sine lavertele taas. Puhu mite sine asiast' tiede!

Kaisa.

Jaa, juu. Sitähän minä just'ikään tahdoin sanoa, että siitä lähtienhän ne sitte, Serahviina ja Samuli, ovat olleet *niin* hyvissä väleissä, *niin* hyvissä väleissä, että oikein ... Muuta en tahdo sanoa; ymmärtäähän sen jokainen viisas ihminen siitä jo itsestäänkin.

Jeremias

(mittelee Samulin silmiliään koko seuraavan puhelun aikana).

Tuomari.

Tiedetke sine sitte, ette Samuli oli sine Tuomaan markkina edellisene ilta kanssa Serahviinan luona?

Kaisa.

Kuinkas en tietäisi? Ihan vissiin tiedänkin. Sillä sitähän se Serahviina varmaan passata koetti, että kun Jeremias markkinoille lähtee, niin tulee Samuli häntä sill'aikaa päälle helsaamaan.

Samuli

(itsekseen mutisten).

Lorujaan laskee ...

Tuomari

(Samulille).

Ele mököte sine! — (Kaisalle.) Ele sine haasta, mite luule, vaan mite varmaan tiede. Vastaa, neitke sine itse Samuli sine ilta Serahviinan luona?

Kaisa.

Jaa, juu, kyllä. Se oli sill' viisiä, että kun Aapo sinä iltana lähti kotiinsa — (ujostellen) meillä on sen Aapon kanssa vähän niinkuin naima-

tuumat ja sen tautta se, hi, hi, hi, hi, kävi sinä iltana minuakin niinkuin vähän päälle helsaamassa — niin minä läksin häntä vähän matkaa följaamaan. Ja siellä me sitte yhdessä nähtiin Samulin, säkki selässä, tulla kyyröttävän Pönttöseltä päin.

Tuomari

(merkitsee paperille).

No, mite sine viele tiede?

Kaisa.

Jaa, juu. Silloin me Aapon kanssa sanottiin, että »vissiin se on Serahviina taaskinsa Samulia evästänyt, koska sen nyt on noin pussi pullollaan,« sillä niitähän se kuuluu Samulille muonavaroja ennenkin antaneen, Samuli kun on ypöyksinäinen, akaton mies.

Samuli

(mutisten itsekseen).

Sen se valehteleekin ...

Tuomari.

No, no, no! — Mut kuuliko sine siine sekiss' porsas vinkua?

Kaisa.

Porsas, porsas se ihan vissiin vinkui, vaikka

minä ensin luulin, että se Aapo muuten vaan kujeillaan kuin porsas vingahti Samulista pilkkaa tehdäkseen ...

Lötjönen.

Se näkyy, herra herrassyötinki, Serahviina itse olevan täällä, että jos niinkuin häntä itseään tulisi tarvis kuulustella.

Tuomari.

Jassoo, jassoo. — (Kaisalle.) Astu ulos sitte!

Kaisa.

Jaa, juu, kiitoksia. Mutta, tuota, kyllä min' oisin kuitenkin ensin vähän niinkuin jalkavaivoja pyytänyt, jos niinkuin antaa passaisi. Sillä ei ne markat nyt pahaa tekisi, kun meill'on sen Aapon kanssa niinkuin tuumat lyöttäytyä yhteen ...

Tuomari.

Hyve, hyve! — Mändylin, kalla in käringen!

Siltavouti

(käsi korvan takana).

Ku ... ku ... ku ... kuin?

Tuomari.

Pönttönens hustru — Serafina!

Siltavouti.

Ja-ha, jaha.

Kaisa

(on kuitenkin jäänyt sisään, vaikka tuntemiehet kuiskaavat ja tekevät merkkejä hänelle, että hän menisi ulos).

Tuomari

(kiljaisten Kaisalle).

Mene ulos, sanon mine! Etke sine kuule?!

Kaisa

(kovin hätääntyneenä ja niiaten menneessään).

Jaa, juu .. Kiitoksia ... Minä odotin ... minä luulin ... että heti maksetaan rahat ... Jaa, juu ... (Pyörähtää aika vauhtia ovelle, josta tuupahtaa siltavoutia vastaan.)

Serahviina

(ulkona; on kuunnellut oven takana ja kurkistanut avaimen reiästä, ja kun Kaisa paiskaa oven auki, niin saattaa se häntä otsaan).

Herra jesta siunatkoon!! Kun oli lyödä pääni puhki ...

Kaisa

(ulkona).

Kukas sun käski kurkistamaan avaimen reiästä?!

Siltavouti

(ovella).

Serafiina Pönttönen!

Kaisa
(ulkona).

Tässä, tässä, tässä se on. (Työntäen Serahviinaa sisään.) Mene, mene Samuliasi puolustamaan, muuten sen kunnia tipahtaa; kovin on jo täpärällä

Serahviina
(painaen kädellä kuhmua otsallaan, menee sisään).

Oikein kuhmulle löi.

Siltavouti
(vetäen oven kiinni).

Kuudes kohtaus.

Edelliset (paitsi *Kaisaa*) ja *Serahviina*.

Serahviina
(katsoo peloissaan ympärilleen ja väänttää sitte koko ajan sormiaan, joista vähä väliä ottaa „sakkoja").

Tuomari.

Oleko sine temen Jeremias Pönttösen vaimo?

Serahviina
(huo'ahtaen).

Sehän min'oon, Jumala paratkoon!

Tuomari.

No, mite sine tiede teste varkaust'?

Serahviina.

Enhän minä mitään tiedä, arvoisa herra korkea laki ja oikeus, ja eikähän sitä kukaan varmaan oo varastanutkaan sitä porsasta ...

Tuomari.

Mutta sinun mies tesse syytte, ette se oli Samuli, joka se varasti ...

Serahviina.

Syyttäähän se mitä syyttää, vaan kuka sen lörpötyksiä uskoo. Ehkä liekin vaan karkuun päässyt koko elukka.

Jeremias
(itsekseen Serahviinaan päin).

Senkös pitikin nyt taas päästä sopertamaan ..!

Tuomari.

Suu kiinni, mine sano! — (Serahviinalle.) Mutta Samuli oli sinun luona sine ilta, kuin se porsas tuli pois?

Serahviina.

Tuota, niin, taisihan se olla. Niin vainkin, olihan se. Mutta onhan se Samuli ollut meillä monasti ennenkin eikä meiltä ole koskaan mitään muutakaan kadonnut.

Samuli.

Siitähän sen nyt kuulee ...

Tuomari.

Ääneti sinekin!! — (Serahviinalle.) Mutta sinun mies sano, ette hen neki Samuli sekin kanss' seläss', joss' oli porsas?

Serahviina

(ensin rukollevasti, sitte yltyen yhä kovemmin itkemään).

Voi, rakas herra herrassyötinki! Elkäät te kuulko, mitä se sanoo! Jos te tietäisitte, minkälainen se on, tuo Jeremias?! Ei sen kanssa yks'kään rehellinen ihminen voi toimeen tulla, se kun yht'mittaa juo ... ja tappeleekin. Kuka sen tietää vielä, milloin se voi minut tappaa, kun tässä mokoman herjan kanssa täytyy koko ikänsä yhdessä elää. Kirkk'herralle olen siitä kyllä valittanut ja erokirjaakin olen anonut, vaan en ole saanut. Olkaa nyt sitte edes te, rakas herra herrassyötinki, niin armollinen ja laupias, ja antakaa te mulle ero tuosta Jeremiaksesta! Minä en voi, minä en voi, minä en voi sen kanssa enää yhtä ainoata päivääkään elää! ...

Tuomari.

No, no, no! Se ole toinen asia ... Se ei kuulu tehen ... Minull'ei ole sen kanss' nyt

mite tekeme ... Tess' on kysymys siite varkaust', siite porsast' ja Samulist'.

Serahviina

(pyyhkien silmiään).

No niin, niinhän se on. Tiedänhän minä sen. Mutta minä meinasin, että jos se nyt oisi ollut kuitenkin mahdollista samalla tuomita meille erokirjakin, kun te näette minkälainen se on tuo Jeremias. Sen Samulikin tuossa kyllä hyvin tuntee ja tietää, minkälainen hän on, ja Samuli kun aina on minun puoliani pitänyt, niin sen tauttahan se vaan nyt onkin, Jeremias, ihan syyttömästi Samuli raukan kimppuun käynyt.

Jeremias

(hampaitten lomitse).

Sen tautta? ... Syyttömästi? ... Entäs vieraat miehet?

Tuomari.

Mite sine mutise sielle taas, he?! — (Serahviinalle.) Mutta teelle ole vierasmiehie, jotka on nehnyt Samuli tulla sinun luota sekin kanss' seless'.

Serahviina.

Vai on ne, tuota ..? Kaisako ja Aapo? ... Vai niin ne sanovat? ...

Jeremias

(rohentelekse, ikäänkuin voitte olisi hänen puolellaan).

Tuomari.

Niin, teelle on siite todistettu.

Serahviina

(katsahdettuaan Samuliin, joka tekee hänelle merkkejä, että niin on laita ja että hän tunnustaisi asian).

Niin no, tuota ... No, jos ne kerran ovat sen nähneet ja todistaneet, niin olkoon menneeksi, (peloissasti vilkaisten Jeremiakseen) saatanhan minä sen sitte tässä oikeuden edessä sanoa sen asian, kuinka se oikeastaan oli ...

Tuomari.

Niin, niin, sinun pide tunnusta kaikki eike sala miteen.

Jeremias

(alkaa seuraavan puheen aikana yhä enemmän nolostua) ja

Samuli

(käy yhä uljaammaksi).

Serahviina

(hätäisesti ja vilkuen vuoroin Jeremiakseen, vuoroin Samuliin).

Tunnustanhan minä ... Niin, tuota ... Kun minulla alkoi kahvit loppua ... ja rahat loppui ... ja Jeremias markkinoille käkesi ... niin

minä pyysin hänen sen porsaan myömään, siitä kun ei muuta ollut, kuin vastusta vaan. Mutta eihän se räähkä tehnyt sitä, vaikka kuinka penäsin; ilman otti ja läksi. Ja kun Samuli paraaksi osui meidän kautta kulkemaan — kirkolle oli justiin menossa — niin minä pyysin hänen, kun kahvit loppui ja kiusallanikin — miks' se Jeremias sitte mulle kiusaa teki?! — niin minä pyysin hänen, kun Lackmanin rouva kuului ristiäisiksi porsasta tahtoneen, ottamaan ja viemään Lackmanin rouvalle porsaan kaupaksi... Ja niin sen sitte Samuli minun pyynnöstäni otti ja veikin ...

Tuomari

(Samulille).

No, miks'ei sine site sitte ennen sanonut?

Samuli.

Kun se Serahviina pyysi, ett'en sitä sanoisi ...

Tuomari

(Serahviinalle).

Mik'sine sen teit?

Serahviina

(itkusuin ja peloissasi katsahtaen Jeremiakseen).

Johan sen kuuli herra korkea laki ja oikeus. Enhän minä tuolta Jeremiakselta uskal-

tanut. Semmoinenhan se on, että ehkä oisi minut tappanutkin, Jumala sen tietää. Katsokaa, katsokaa, kuinka julmasti se nytkin minuun mulkoilee. — Vaan täytyihän se minun nyt tunnustaa, ett'ei Samulia olisi syyttömästi vankeuteen pantu eikähän se Jeremias nyt ainakaan tässä oikeuden edessä uskalla mulle mitään tehdä ...

Jeremias
(viheissaan huutaen).

Mutta se ei oo totta. Se valehtelee kaikki, tuo Paapelin iohikäärme. Kaikki se turmelee juonillaan ...

Tuomari.

Hiljaa, mine sanon! Ulos! Mene ulos! Mändylin, för ut honom! Kunnioitust' mine sano, oikeuden edess'!

Siltavouti ja *Perska*
(saattavat julmistuneen Jeremiaksen ulos eteiseen).

Serahviina.

Niin, voi, rakas herra herrassyötinki. antakaa sille edes ankarat nuhteet, ell'ette siitä eroa voi antaa. Enhän minä tohdi sen kanssa muuten kotiinkaan mennä ...

Tuomari.

Hyve, hyve! Saatte astukaatte ulos. Oi-

keus otta asian punnita ja langetta tuomion lakin mukaan.

Samuli.

Jaa mutta kyllä minun täytyy sille pyytää edesvastausta kunnianloukkauksesta, kun se minut näin syyttä on varkaaksi laittanut.

Tuomari.

No, no, no! Mite joutavia! Astukaa ulos, mine sano.

Serahviina ja *Samuli*

(väänätäytyvät vitkalleen ulos, jotakin keskenään kuiskaten).

Seitsemäs kohtaus.

Tuomari, lautamiehet ja *sillavouti.*

Tuomari

(nousee nauraen paikaltaan kävelemään).

No, mites lautakunta meina teste jutust'?

Lautamiehet

(myöskin keskenään nauraen nousevat kaikki seisomaan).

Asikainen.

Kyllä se vähän niinkuin lystikkäältä näyttää koko tää kanne.

Julkunen.

Syyttömäksihän se Samuli jää.

Lötjönen.

Akan vehkeitä näkyy olevan ...

Kattila.

I ... ihan persiist' sitä samaa minäkin meinasin.

Paukku.

Kyllä se minusta tuntuu niinkuin Jeremias turhan päiten vaan olisi koko jutun alkuun pannut. Ja siltähän se kuulustaa tuntevien puheestakin, ett'ei sillä Serahviinalla mahda sen kanssa kovinkaan uljaat herranpäivät olla.

Perska.

No ei maar.

Julkunen.

Syy kai se on sysissä jos on sepissäkin.

Kattila.

I ... ihan persiist' sitä samaa minäkin ..

Asikainen.

Ja Samuli sotkurina yhteisessä pyykissä ...

Perska.

Selvähän se on.

Kattila.

I ... ihan persiist' sitä samaa minäkin ...

Tuomari

(istuutuen jälleen paikalleen).

Tietty! Yhteinen kalaasi! Niin kumotaan kanne ja kulungit kuittakoon asianosaiset (alkaa kirjoittaa päätöstä).

Lautamiehet

(istuvat vähitellen).

Tolvanen.

Jaa, mutta vaatihan se Samuli edesvastausta kunnian loukkauksesta.

Julkunen.

Eiköpähän se tämä juttu loukkaa melkein yhtä paljon Serahviinan ja Jeremiaksenkin kunniata.

Asikainen.

No se on vissi.

Paukku.

Ja on maar' niitä kunnianloukkausjuttuja

tarpeeksi muutenkin nykyaikaan. Mitä vähempi kullakin kunniata, sitä pikemmin se, näet, loukkaantuu.

Kattila.

I . . . i . . . ihan persiist' sitä samaa minäkin.

Tuomari.

Ja onhan siin' jo kylle kantajall', ett' hen saa maksa todistajain jalkavaivat.

Lautamiehet.

Onhan . . . Tietysti . . . Mitenkäs . . .

Tuomari

(joka siliä välin on kirjoittanut päätöksensä valmiiksi, soittaa kelloa).

Mändylin kallar in!

Siltavouti

(avaa oteisen oven).

Sisään! sisään!

Serahviina, Jeremias, Samuli, Kaisa ja *Aapo*

(astuvat sisään).

Kahdeksas kohtaus.

Kaikki.

(*Serahviina* asettuu keskelle, *Jeremias* ja *Samuli* kummallekin puolelle häntä, *Kaisa* ja *Aapo* ta'emmalle).

Tuomari

(lukee).

»Peetös: Kihlakunnan Oikeus on ottanut temen asian tutkittavaksi; ja koska kantaja ei ole voinut neyttee kannettansa toteen, niin se kumotaan, mutta asian laadun vuoksi kulungit kuitataan asianosaisten velille, minke ohessa kantaja velvoitetaan vaaditussa suhteessa suorittamaan todistajille 15 markkaa jokaiselle, johon viele liseteen temen pöytäkirjan lyhennysotteen lunastus ja kaikki muut ulosotosta syntyvet kulut, ell'ei maksua heti hyvelle toimiteta.» (Nousee paikaltaan.) Saatte astukaatte ulos! (Menee perälle.)

Lautamiehet

(nousevat myöskin samalla ylös).

Yhdeksäs kohtaus.

Edelliset, paitsi *tuomaria*.

Serahviina, Jeremias ja *Samuli*

(seisovat kotvan noloina ja katsoilen toisiaan).

Kaisa ja *Aapo*

(kuiskaavat tyytyväisinä jotakin keskenään).

Lautamiehet

(nauravat ja vaihtavat keskenään muutamia sanoja).

Siltavouti

(avaten eteisen oven).

No, menkää ulos nyt!

Serahviina

(Jeremiakselle, toinuttuaan uudestaan).

No? Oletkos tyytyväinen nyt? Piti paraaks! Kukas sun käski suotta aikojasi käräjöimään ruveta?!

Jeremias.

Elä mökätä senkin . . ! En kehtaa sanoakaan mikä oot. Kuulivatpahan sen nyt kaikki, minkälainen ruoja sin'oot. Ja itsepähän tuo oot syypää kaikkeen!

Serahviina

(itku kuikuissa).

Minä?! Syypää?! Kuulithan kuka tässä tuomittiin.

Julkunen

(astuen väliin).

So, so! Hiljaa! Ei saa täällä riidellä! Menkää pihalle riitelemään!

Asikainen ja *Paukku*

(menevät nauraen ulos oikealle).

Aapo.

Niin, elkää riidelkö, vaan hellittäkää hyvällä pussianne, että pikemmin kotiin päästään!

Kaisa.

Niin justiin. Kolmekymmentä markkaa meille yhteensä. Kuulittehan; viisitoista markkaa jokaiselle. Onhan se lisänä rikka rokassa kuuliaisiksemme, Aapo.

Serahviina
(epätoivoisesti).

Niin, voi, hyvä ihme! Kolmekymmentä markkaa ja vielä rotakollarahat lisäksi. Mistä ne otetaan?! Mistä ne otetaan? (nyyhkyttää ja pyyhkii silmiään hihaansa).

Kaisa.

Juo vasta vähemmin kahvia, hi, hi, hi, hi!

Serahviina.

Elä räkätä . . !

Jeremias.

Oikein, Kaisa! (Vilaisten vihaisesti Samuliin.) Ja juota vähemmin muille! . .

Serahviina
(yhtä itkuisin).

Vieläkö sinäkin uskallat . . ? Omaan kä-

heään kulkkuusihan ne markka-pahat viinana valuvat.

Julkunen.

No, so! Ulos menkää! Sanottiinhan se jo. Mäntyliini, kyörätkää nää ulos!

Samuli

(joka on tämän aikaa puhellut Lötjösen ja siltavoudin kanssa; kynsien korvallistaan).

Senkin mokomat porsaan syöttäjät! Vielä minutkin sotkivat likarapakkoonsa. Ja kulungit maksaa? Mistä hyvästä? Maksakoon Serahviina itse! (Tekee vihaisen liikkeen kädellään ja menee ulos oikealle.)

Lötjönen

(menee Samulin jälestä).

Kaisa

(Aapolle).

Ha, ha, ha, ha! Mistä hyvästä?! Vielä kysyy, mistä *hyvästä?!* »Kukas sun käski konkariksi ruveta?!» Ha, ha, ha, ha!

Serahviina

(huomattuaan Samulin menneen ulos).

Samuli! Samuli! Elä Herran tähden jätä! Voi, joko sekin nyt suuttui?! Enhän minä tohdi tuon Jeremiaksen kanssa yksin kotiin mennä! Joko se jätti? U-hm! U-hm! (Itkee kaiketten.)

Jeremias.

Oletko tuossa karjumatta!

Kaisa
(naurasen).

Henttuaan itkee!!

Aapo.

Elä ulvo, vaan maksa pois rahat!

Lautamiehet ja *Siltavouti*
(koettavat tyynnyttää ja saada heidät menemään ulos).

Kymmenes kohtaus.

Serahviina, Jeremias, Kaisa, Aapo, Siltavouti, Julkunen, Kattila, Perska, Tolvanen ja *Tuomari.*

Tuomari
(huutaen perioveltа).

Ette saatte huuda lakituvass'! Menke ulos! Miks'ei lautamiehet aja ulos he? Mändylin, kör dem på dörren!

Lautamiehet ja siltavouti
(painavat Serahviinan, Jeremiaksen, Kaisan ja Aapon yhdessä ryhmässä ulos eteisen ovesta).

Ulos! Ulos!

Serahviina
(itkee kovaan).

Jeremias

(ärisee vihoissaan).

Kaisa

(nauraa).

Aapo

(huutaa: „jalkavaivoja") ja

Tuomari

(paiskaa peräoven kiinni).
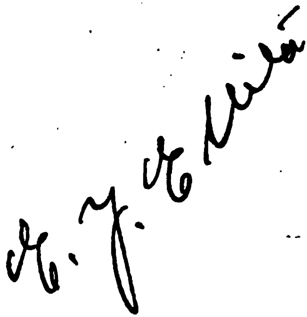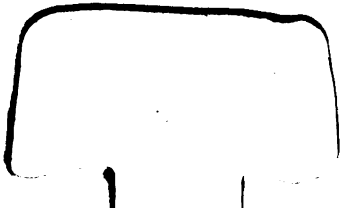
Esirippu alas.